

OMILIE LA CUVÂNTUL APOSTOLIC DIN PRIMA DUMINICĂ A LUI LUCA (22/09/2019)
(2 Corinteni 1:21-24 & 2:1-4)

Pentru a înțelege despre ce vorbește sf. Pavel în cuvântul de azi, trebuie să ne amintim că-n precedenta Epistolă către Corinteni, Sfântul Apostol i-a mustrat sever pe creștinii acelei comunități pentru purtarea lor. Rezultatul a fost că după aceasta corintenii s-au pocăit pentru greșelile lor și i-au cerut sf. Pavel să trimită o a 2-a scrisoare, care oferă consolare spirituală și îndrumare. În pasajul citit astăzi, putem admira grija profundă și sinceră pe care marele apostol o avea pentru copiii lui duhovnicești. S-a zbatut din cauza întrăinării lor față de Evanghlie, și a tratat situația cu o discreție sfințească pentru a rezolva problemele care tulburau biserica din Corint.

Primul lucru pe care-l putem evidenția aici este **grija sinceră** pe care sf. Pavel o avea pentru cei care au căzut, pentru a-i ajuta să-și îndrepte căile. Această grijă l-a făcut să nu treacă cu vederea și nici să diminueze severitatea problemelor care tulburau biserica Corintului. Din contră, a intervenit și a luat măsuri drastice pentru a aplană scandalul. În acest proces, persoanele responsabile pot deveni conștiente de seriozitatea păcatelor pe care le-au comis și să se pocăiască. În acest mod, locul lor în Biserică poate fi restaurat în timp, și vindecarea poate avea loc. Sf. Pavel este aici un exemplu de urmat în modul de a trata public problema celor ce păcătuiesc, fie că e Biserica sau casa familială. Ambii, părintele spiritual al Bisericii și părintele unei case au responsabilitatea și interesul de a ghida pocăința și vindecarea celor ce au iscat ceartă cu alții și și-au pus sufletele în pericol prin păcătuire.

Următorul punct care ne inspiră este **durerea profundă** cu care sf. Pavel se adresează celor rătăciți. El le scrie corintenilor, „*Căci din multă supărare și cu inima strânsă de durere, v-am scris cu multe lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să cunoașteți dragostea pe care o am cu prisosință către voi.*” (2:4). Acesta e singurul mod dovedit de a aduce o rezolvare problemei. Nicio corecție nu poate avea lor într-un duh de supărare și nervozitate, unde se strigă sau se insultă. Orice măsură ar lua cineva pentru a adresa o problemă, trebuie făcută cu dragoste. Cealaltă persoană trebuie să înțeleagă chinul nostru și durerea din inimile noastre. Noi plângem împreună cu ei pentru răul care a avut loc. Vorbim cu ei nu pentru că ne pasă de modul în care păcatul lor ne afectează, ci despre cum îi afectează păcatul lor pe ei. Noi căutăm doar pocăința și vindecarea lor, într-un duh de dragoste și grijă. Nu există altă cale.

În cele din urmă, putem admira **discreția** sfântului Pavel în a adresa păcatul public. Discreția, conform Părinților Bisericii, este darul Sântului Duh, care ne luminează să ne purtăm în fiecare caz în linie cu voia Domnului; toate să fie făcute cu măsură, fără exagerări. Exact așa s-a adresat sfântul apostol corintenilor. Când a trimis prima epistolă, știa că ei vor fi profund întristați după ce vor fi citit cuvintele lui de corecție. Era îngrijorat pentru ei și voia să-i viziteze, dar știa că nu poate merge la ei dată fiind situația care era. Durerea și chinul lor ar fi crescut și mai tare dacă sf. Apostol ar fi fost între ei. Așa că și-a amânat vizita, explicând „că din cruțare pentru voi n-am venit încă la Corint.” (1:23). „Și am judecat în mine aceasta, să nu vin iarăși la voi cu întristare.” (2:1). Nu a încetat să fie îngrijorat pentru ei și a așteptat de la distanță, cu răbdare și rugăciune, ca situația să se liniștească. Discreția Marelui Apostol de aici ne învață atât de multe! Putem face mult rău, când în zelul nostru de a ghida și corecta pe aproapele nostru, noi cerem pocăință imediat. Îl grăbim pe celălalt, presându-l să se conformeze la ceea ce noi îi spunem. Această lipsă de discreție și discernământ nu aduce o persoană la pocăință, ci îl îndepărtează de ea.

Dragii mei frați și surori, a-i ghida pe alții este un lucru foarte dificil în veacul nostru. Este un timp caracterizat de o lipsă completă de responsabilitate și de subversiune a valorilor spirituale. Această purtare fără respect la adresa părinților, a dascălilor și a părinților spirituali este ceva comun deja.

Pentru a face ceea ce e bine, trebuie să urmăm exemplul sf. Ap. Pavel și să ne purtăm cu duh altruist de dragoste față de ceilalți. Să ne pese cu adevărat de ei așa de mult, încât să ne curgă lacrimi și să avem inima îndurerată. Cu astfel de dragoste și discreție, lucruri minunate vor veni prin Harul Domnului. Să dea Domnul să fie așa întotdeauna!